

ÚSTAV UMĚNÍ A DESIGNU
ZÁPADOČESKÉ
UNIVERZITY
V PLZNI

Protokol o hodnocení diplomové práce

Název práce: Inscenovaná módní fotografie

Práci předložil(a) student(ka): BcA. Helena Šmídová, DiS.

Studijní obor a specializace: Ilustrace a grafický design - Grafický design

Hodnocení vedoucího práce

Práci hodnotil: Vojtěch Aubrecht

1. Cíl práce

Obsah zadání byl naplněn.

2. Obsahové zpracování

Viz bod 5.

3. Charakteristika a hodnocení formy technické i řemeslné složky práce

Viz bod 5.

4. Formální náležitosti

Grafická úprava a členění kapitol je v pořádku. Přílohy, či spíše obrazový doprovod je velice dobře zvolen a skvěle ilustruje text. Dále viz bod 5.

5. Stručný komentář hodnotitele

Ačkoliv cíl diplomové práce po formální stránce naplněn byl, celek působí velice rozporuplně. Především obě části, teoretická i praktická, potažmo jejich vzájemné propojení, vyvolávají zásadní otázky, které zůstávají nezodpovězeny, ba co hůř, samotnou autorkou zcela nepostřehnuty. V první řadě je to samotný záměr a tedy i smysl celé Diplomové práce. Jaká teze stála u zrodu tohoto projektu? Jakými problémy se Helena Šmídová zabývala? Co se snažila vyjádřit? A nebo je podstatou skutečně jen to, že Helena ráda fotí a to především lidi, „protože právě lidé dokáží nejvíce ztvárňovat emoce, mají tisíce výrazů a komunikace s nimi je také výrazně jednodušší,“ jak uvádí hned na začátku svého textu. I kdyby však důvod byl takto banální, kde jsou v jejich fotografiích zmiňované emoce a pestrá paleta výrazů? To, co shledávám já, je vyprázdněná forma - jakýsi vylepšený věšák na šaty.

Další otázkou bez odpovědi je výběr autorů, kteří mají ilustrovat vývoj módní fotografie, resp. osvětlit výtvarná řešení, ke kterým se Helena Šmídová přiklonila. Proč se v tomto výběru zaměřila výlučně na ženské fotografy, zcela opomíjí vysvětlit. Natožpak aby poskytla analýzu ženského přístupu k dané látce oproti přístupu mužskému. Ostatně, genderovou otázkou se ani její vlastní práce nezabývá, ta pokračuje ve zcela standardním kánonu módní fotografie. Výběr fotografeček pak vyvolává dojem celkové nekonceptnosti a nahodilosti textu. Bez jakékoliv logiky (kromě snad časové) se zde vedle sebe ocitají autorky tak výsostné, jako Diana Arbus, a fenomény dočasně plynoucí na vlně komerce, jako je Tereza z Davle. Propastný rozdíl v kvalitě prací, které tyto autorky vytvořily, Helena Šmídová patrně vůbec nepocituje a vše komentuje stejně lakonicky stylem: to se mi líbí / nelíbí. Eventuelně dříve označuje za nadčasová, bohužel však bez datace, nebo jakéhokoliv náznaku rozboru. Reflexe vlastní práce ve spojitosti s uváděnými autorkami je – pakliže vůbec přítomná – rozporuplná. V jednom nejmatečnějších odstavců celé diplomové práce, se vymezuje vůči fotografiím Toni Frisselové, které hodnotí jako pouze technické a bez emocí, přičemž podotýká že: „*Takový styl mi není příliš blízký*“. Zde se ukazuje, že autorka zřejmě podléhá sebeklamu. Chladné podání, odstup a ryze formální a bezemotivní přístup je pro Helenu Šmídovou přímo charakteristický.

Značnou část textu však zaujímají ještě mnohem bezvýznamnější informace bulvárního charakteru. Zde se dozvídáme rodinné poměry uvedených autorek, jména a místa pobytu potomků, oblíbené pamlsky atp. Překvapení, že se náhle u některých autorek začnou objevovat celostránkové seznamy výstav, stědává radost z toho, že se čtenář tím rychleji dopracovává ke konci diplomové práce. Podobně pozitivně působí i vložený, snad úplně celý, rozhovor s Bárou Prášilovou otištěný v E15. Ne snad, že by cokoliv osvětlil ohledně módní fotografie, natož pak dané diplomové práce. Vytváří však jistou oddechovou pauzu, v podobě čtivého textu, bez zádrhelů, překlepů a nejasností.

Po desítkách stránek textu, kde si člověk více než kdy jindy uvědomuje, jak je život krátký, přichází obávaná, ale i stěžejní část; osobní výpověď v podobě procesu tvorby, silných a slabých stránek atd. K mé velké úlevě zde dochází k jistému zlomu. Text je nejen výrazně srozumitelnější, ale i konkrétnější. Nezodpovídá sice žádné zásadní otázky, ale celkem barvitě ilustruje proces vzniku fotografií, technická řešení i komunikaci s modelkami. Helena nám dává nahlédnout na sebe samou při práci, kde najednou rozpačitost stědává sebevědomá profesionalita.

Naděje, kterou tak na závěr čtenář diplomové práce pojme, rychle vyprchá při pohledu na výsledné snímky. Není zde ani tak často zmiňovaná nadčasovost, ani originalita ani odpověď na otázku proč vlastně tyto fotky vznikly. Nespornou kvalitou snímků je formální a technická dokonalost. Způsobu snímání, aplikaci záblesků či postprodukcí nelze vytknout téměř nic. Po obsahové stránce však mnoho. Především ale: kde je nějaký obsah? Žádná z použitých rekvizit se v ruce autorky, resp. modelky, neproměnila v nositele významu. Žádná z modelek se nestala živou a cítící individualitou. Mezi figurami, interiérem a rekvizitami nedošlo k žádné interakci. Vše zůstalo jen hezké a dobře použitelné do kteréhokoliv průměrného periodika. Od studentky, která má možnost využít svůj tvůrčí potenciál a především tvůrčí svobodu bez ohledu na komerční uplatnění, bych čekal víc, o mnoho víc, Nicméně právě o profesní kariéru a komerční úspěch bych si u Heleny Šmídové starost dělal nejméně. Její pilnost, spolehlivost ale i sklon k obecně uznávanému vkusu jí dobré uplatnění téměř zaručují.

6. Otázky a připomínky na autora práce k bližšímu vysvětlení při obhajobě
(max. 3):

Heleně Šmídové vřele doporučuji práci ve větším týmu, kde jsou jasně definované role jednotlivých členů. Ve chvíli, kdy bude moci kreativní rozhodování přenechat někomu jinému a sama se soustředit na řemeslnou stránku díla, předvídám jí skvělou budoucnost. Zde totiž leží její skutečné kvality, kvality které, i když v dnešní době opovrhované, je nutné ctít!

7. Navrhovaná známka

Dobře.

Datum: 22.5.2012

Podpis:

